

DJURGÅRDAREN

N:o 5 1921

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra*
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsåtra 41 (samtrafik)

13:e årgången

FRISKA VILJOR.

Jag har ofta sett i de olika föreningarnas medlemsblad, att deras redaktörer ofta finna anledning, att till *sin* förenings medlemmar rikta ord, som de från *andra* föreningars tidning funnit kunna med fördel omplanteras. Och inte så sällan har därvid "Djurgårdaren" fått släppa till litet text.

Inför samma situation befann jag mig själv här om dagen, i stark frästelse nämligen till ett lyckat saxhugg. I Örnsköldsviks förenings Friska Viljors tidnings sista nummer hittade jag nämligen en högst värdefull helsida, som var som beställd och skriven för "Djurgårdaren".

Min gissning att det var den gamle skidaren Pelle Holmström som var artikelns andlige fader, tog jag som en vink, att låta all redaktionell stolthet fara, ty Pelle är en av våra goda vänner i Norrland. Och när dessutom "Friska Viljor" är en förening av samma skrot och korn som vår, rätt ensam, men stark, med sin egen prägel och individualitet och inte stöpt i vanlig form — ja, så gjorde jag saxhugget. Och här kommer följaktligen några högst tänkvärda rader, som i sin kärva ordknapphet väl passa vårt lynne. I sitt allvarliga innehåll dölja raderna många goda sanningar, väl på sin plats i våra dagar.

*

I en tid då ynkedomen varje dag firar triumfer, är det skönt att möta män med ryggrad, män som vilja och våga handla som män. Men det är ont om dem, och man möter dem sällan. Det är besvärligt att stå på egna ben; det är så lätt att dagtinga. "Vad tjänar det till att bråka!" Det har ju dugt förut!" "Förresten har jag inte tid." Kännas orden igen? O, ynklighet!

"Vår ungdoms håg står ej längre till stolta värv." Det är tyvärr sannt, åtminstone delvis. Pretentiös dryghet har lagt sordin på livslusten. Pervers längtan efter fördummande nöjen har tagit resten. Revy i dag och bio i morgon. Chaplin, negerkapell, foxtrot, se där programmet för dagen. Tidsandan skapar ynkyggar. Det är sed att slösa med stora ord och fraser, men kärnan, som ger or-

den värde, söker man förgäves efter. Det är ytligheten, "havset" som kännetecknar just vårt tidsflöde.

Idrottsmän! Föreningskamrater! Den sunda manligheten söker man först och främst hos Er! Det är att hoppas, att den finns där. Den *måste* finnas, ty vår förenings vara beror av densamma. Om vi motarbetas får det ej hindra oss i vårt arbete. Tvärtom måste det sporra till förnyade ansträngningar. Varje medlem måste känna sitt ansvar och handla därefter. Ynkryggar och lättingar få icke finnas i våra led!

Kamrater! Låt oss fortsätta vårt arbete med tillförsikt! Alle man till verket! Det gäller för oss att stå på egna ben. Det gäller att visa, att vi kunna det. Låt oss ärligt bjuda till att ge vårt bästa. Låt oss handla, låt oss kämpa som starka män.

DALARESAN.

B-lagets andra resa till kullornas och morornas förlovade land blev i likhet med den första underbar. Samma platser besöktes även i år och det hjärtliga mottagandet vi rönte var enastående. De som voro med i fjol visste ju att vi skulle bli väl omhuldade, men den som ej förut varit med, ställde sig frågande inför all den gästvänlighet som kom oss till del.

Laget avreste från Stockholm på pingstafton med Falun som närmaste mål. Ursprungligen var det meningen att spela en match även här, men Faluborna vågade sig ej gå med på "affären" och den lediga kvällen fick i stället användas till egna angelägenheter skötande. En avdelning gick ut på jakt efter något "snyggt", men återkom tämligen snart med rapport om att staden var totalt läns på kvinns. Under tiden hade ett annat gäng roat sig med att placera våta handdukar, mindre träd m. m. i sängarna, men de flesta av pojkarna hade varit med förr och sågo efter i sänghalmen innan de stucka dit sina lurviga ben.

Även Jonsson, gemenligen kallad "Publiken" var emellertid så där tämligen ny och gick gladlynt i fällan. Han klagade på morgonen över att han sovit illa och svettats så intensivt att både han och sängen voro genomsura. Undra på det, när någon vänlig själ lagt dit en "ganska" våt handduk och ju mer "Publiken" bökade, ju mer "svett" blev det. Samma omtänksamma själ gick av misstag in i fel rum och bäddade säck.

Misstaget upptäcktes först när säckbäddaren skulle se efter hur det verkat. Då låg där en fin, honom alldeles obekant, mansperson som absolut oberörd, men vad som föregått lugnet vet ingen. Det blev så små-

ningom natt och hela staden låg försänkt i stillhet, endast min rumskamrats snarkningar, liknande ett lejons rytande, höll mig vaken.

En ny dag randades och vi reste vidare, nu med Grycksbo som slutpunkt. Tåget skakade iväg med inte allt för stor hastighet och efter en timmes färd voro vi framme. Det blev ett glatt återseende. Alla gamla bekant sedan fjolåret voro oss till mötes. Nej, det var sant, vännen Ternström kunde vi icke upptäcka. Han hade, tråkigt nog, rest till Göteborg.

Vi blevo utplanterade här och var i samhället och sedan vi installerat oss i de olika residensen var det samling i överingenjör Krugs park, där kaffe serverades. Här slöt sig också allas vår vän övermaskinisten vid bruket, världsomseglaren m. m. "Fridolf" Eriksson, till gänget. En genomhygglig själ, som med sin stora humoristiska läggning höll "ången uppe" förut. Härefter besågs pappers bruket under vännen Fritz Krugs sakliga ledning.

Tiden gick allt för fort och vi skulle ha en bit mat innan matchen. Kl. 3,30 skulle matchen börja och mer än lovligt mätta tågade vi iväg till planen. Vi spelade med samma lag båda matcherna, vilket såg ut som följer.

Pianot, Taxmon, Gädde, Spettet, Enok, Bulten, Näpen, Skenan, Monogern, Biljettström, Vinthunden, eller som det lär stå i poängbetygen; Bergwall, Sundberg, Lewin, Ax. Pettersson, Ekberg, Burman, Karl-Otto Carlsson, Lulle Johansson, Berglund, Schlaaf, E. Sundberg.

Grycksbo hade gjort avsevärda framsteg sedan i fjol och bjöd oss ett mycket större motstånd än då. Forwards kombinerade vackert, men slarvade med skotten. Försvaret arbetade bra och var framförallt bollsäkert, men motningarna till forwards voro dåligt lagda och meren-

dels på höjden, och som våra pojkar i regel voro bättre på huvudet, skulle de givetvis ändrat taktik. B-laget gjorde en mycket god match och dess lugna, avmätta spel imponerade mycket på publiken. B-laget gjorde i första halvtid 2 mål genom Berglund och Schlaaf. I andra halvtid reducerade Grycksbos center Anderson genom ett skott som slog i stolpen och in. Lulle ökade emellertid en stund senare till 3—1, vilket stod sig matchen ut.

Efter matchen dracks kaffe med tillbehör i en berså och efter tonerna från ett musikkapell tog några stycken sig en sväng i gröngräset. Gustaf Ekberg sjöng boklingevisan och kontrollör Tholén föredrog Grycksbos lagvisa. Stämningen var den allra bästa; synd bara att tiden gick så förtvivlat fort. Efter att ha tillbringat några timmar på dansbanan, var det tid att gå till kojs. För att pojkarna skulle få vara några timmar längre, ställde bruket välvilligt sin bil till disposition och bilfärden, de närmare 4 mil långa vägen mellan Grycksbo och Borlänge, om också litet kvav, dock ur flera synpunkter sett härlig. Vi hade en spelman med i bilen hela vägen och pojkarna sjöngo med så att det gav eko i bergen. Den massa underbart vackra vyer som under denna fyramilafärd rullades upp för våra ögon kom oss att avundas dessa lyckliga människor som få tillbringa hela sitt liv i dessa underbara trakter.

Vi anlände till Borlänge fem minuter innan matchen skulle börja, så det blev att röra på spelet.

Domnarvet började som i fjol målandet och det såg ut att gå alldeles åt pipan för oss. Första halvtid var i stort sett deras under vilken tid de hunno med att få bollen 3 gånger förbi Bergwall, under det att B-laget endast en gång genom Schlaaf förmådde få in bollen.

FOTBOLL.

Malört. Bara malört. När hälsingborgarna skulle komma till Stockholm, så trodde vi djurgårdare i all optimism — att nu skulle skulden på 6—1 betalas, och nu skulle vårt lags renommé lappas upp och gamla, härliga fightesstilen komma igen på pojkarne. Som nu också skulle bli elva stycken gamla bekanta från mästerskapsgaloppen förra året.

Och vad fick du se, gamle vän.

1—0 baklänges, ett sprucket forwards-
pel. Men inte ett skott fick du se. Inte några samspeksdrag, som kunde få dig att glädjas för en gång skull. Inga individuella prestationer, som kunde få dig att jubla. För visso fick du se ett intensivt arbetande försvar, och en bättre arbetande halvbackskedja än på länge. Men förgäves fick du leta efter vårt gamla lags fläkt. Det var ingen luft under vingarna.

Det fick inte ens bli oavgjort. En onådig försyn släppte i matchens 86:te minut fram hälsingborgarnas energiska centerhalv ända till Fritte. Och då satt läderbiten högt i taket. Och detta hände så mycket mera orättvist som Djurgården de tidigare 85 minuterna haft minst lika mycket av det s. k. spelet.

Så revanchen på hälsingborgarna får nu stå över till mästerskapet.

*

Man kastas mellan hopp och fruktan i denna Svenska serien. Man är varje söndagskväll ett förlorat rov för känsliga och reagerande nerver. Från Göteborg inträffade den 24 april åter ett litet glädjebudskap: Örgryte förmådde inte klå Djurgården.

Andra halvtid spelade dock B-laget upp sig betydligt och de gånger Domnarvet kom över halva plan voro lätt räknade. På en hörna nickade Ekberg bollen till E. Sundberg som med en ny nickade över målvakten i mål. Berglund gjorde efter denna krångel det utjämnande målet och då pipan gick för full tid var resultatet detsamma som i fjol — dock med den skillnad att förra året hjälpte en av dess backar oss till oavgjord match, men i år var det de som hade turen med sig. Matchen var slut kl. 3 och tåget gick kl. 4,11. Det gällde alltså att raska sig om man skulle få en matbit i sig. Allt gick emellertid som det skulle och ingen blev kvar och kl. 10,30 voro vi åter hemma efter en i alla avseende härlig resa. Och så var Dalaresan 1921 ett minne blott, men ett mycket angenämt sådant.

Nivde.

Alltså ett litet plåster igen, litet bomull om hjärtat.

Den matchen blev mållös. Och efter utsago och eftermälen i pressen dålig. Och tråkig. Därmed må sig emellertid förhålla hur som helst, klart är i varje fall att matchresultatet från vår synpunkt måste betraktas som ett, om än aldrig så litet, framsteg.

*

Och så pladask som en pannkaka igen. Ithy att Eskilstuna den 1 maj slog Djurgården. Försmädligare än Hälsingborg, då det skedde i matchens 89:de minut.

Man kan bli kollrig på detta upp och ner. Ingen människa med djurgårdshjärta i kroppen kan stå ut med att kallas på detta sättet.

Ätminstone inte jag. Som sålunda vördsamt anhåller A-laget om att plocka fram den s. k. FORMEN, snarast möjligt. Och bäst möjligt.

Varför detta inte har blivit gjort förut kan jag inte förstå, men naturligtvis har det hittills dåliga spelet sina randiga skäl.

Eskilstuna voro inte omöjliga att klå. Det gavs tillfällen till att få in en aldrig så liten etta på tabellen. Men de försuttos med en givmildhet och en bekymmerslöhet, som var rörande.

Det var tur att förra årets mästerskapslag var i tillfälle att plocka hem några poäng förra året. Annars vete fåglarna hur det hade gått med käskedens placering.

*

Nästa match gällde åtminstone inte två poäng. Eller en. Men det gällde att bättra på renomméet lite grand.

Matchen mot Linnéa den 12 maj blev ingen djurgårdssuccès. Om någon hade trott på walk over för Djurgården, så hade han bedragit sig. Ty Linnéa bet ifrån sig.

För visso spelade Djurgården äntligen en hel del fotboll och för visso fanns det inget tvivel om att Djurgården var Linnéa, gudskelov, betydligt överlägsen i taktik och teknik — men vad i all världens namn är all skicklighet värd, om den inte kan utnyttjas.

Det blev 2—1, eller rättare 2—0, ty Linnéas mål var intet mål. 2—1 officiellt i alla fall, ett rätt genant resultat vilket även var pressens allmänna uppfattning.

Hur det var, fick man i alla fall en känsla av att det värsta av den dåliga formen var över. Jag vet inte om det var för att laget nästan var komplett eller om det var för att det spelade så lugnt. I alla händelser var det, det svaga resultatet till trots, ett stycke glad förhoppning.

*

Därför blev jag inte alls förbluffad, när mr. X. vid niotiden måndagen den 16 maj, så där i förbigående nämde, "och så gick det ju bra för Djurgår'n", när han talade om söndagens större händelser. Inte alls förbluffad, men så gräsligt glad. Malmö fick stryk med 3—2.

Visserligen har pressen gjort allt för

att förringa segern som resultat av ett bättre djurgårdsspel än vanligt, men enligt uppgift spelade laget med bra mycket mer fläkt och glädje än förut i år.

Resultatet bättrade på poängen så pass, att vi hankade oss upp ett pinnhål och gingo förbi våra olycksbröder, Göteborgskamraterna, utan att dock uppnå någon så särdeles framstående placering.

Och därmed lämna vi denna gång A-laget.

*

B-laget såg ej ut att bli något extra, men då en del A-lagets spelare ej ställde upp de första matcherna så var det bara att plocka från B-laget, som därigenom blev åtskilligt mognare. Laget har dock gjort flera goda matcher och av åtta matcher endast förlorat en, som även den kunnat resultera i vinst under gynnsammare omständigheter. En bidragande orsak till nederlaget var kanske också Dalaresan. Även om inte spelarna kände sig trötta efter den så voro de inte nog mogna på bollen för att det skulle bli ett nöje att spela, ty att spela så gott som mot sin vilja, går aldrig.

B-laget—Hammarby B 2—0.

„ —Linnéa B 7—1.

„ —A. I. K. B 1—1.

„ —Västerås I. K. 1—1.

„ —Olympia 1—1.

„ —Grycksbo I. F. 3—1.

„ —Domnarvets S. o. I. F. 3—3.

„ —Reymersholm 0—3.

*

C-laget består av ungdom som spelar vacker fotboll, men i likhet med B-laget har svårt att göra mål. Deras match mot Hässelby borde de rätteligen ha vunnit med en 5—0, men fick istället stryk. Laget har emellertid stora utsikter till en god placering i serien.

C-laget—Linnéa C 0—1.

„ —A. I. K. C 1—0.

„ —Hässelby 0—1.

„ —Norrviken 3—0.

„ —Södertälje 4—0.

„ —Tellus 2—0.

*

Så kommer vi till laget som ännu ej noterat något poäng. Hur stort tycktes ej laget bli från början. Men A-laget tog ifrån B och så undan för undan och något lag måste till slut bli lidande på det. Vi hoppas i alla fall att det repar sig igen.

D-laget—A. I. K. D 0—2.

„ —Linnéa D 1—3.

„ —Olympia C 1—3.

E-laget har ännu ej varit i elden, men kommer snart att få visa framfötterna i klass 8. Det blir att börja från början.

*

Juniorspelare har använts i samtliga lag i år och vid alla tillfällen skött sig utmärkt och vi förespår dem en lika god säsong som i fjol.

Juniorlaget—Värtan 2—0.
 ” —Lidingön 2—0.
 ” —Linnéa 0—0.

*

Gubbarna ha även börjat röra på sig. Endahl har sprungit ett halvt varv i Stadion och Andrén ett helt. De andra ha tittat på. Utom Bertil Jacobsson och Einar Olsson, som sprungit mer än de flesta.

Lagets dop för i år skedde den 17 maj och slutade, mot Hammarby på Hammarby, med förlust med 1—2.

Ala & Niwde.

ÅRSMÖTET, det kan gott sägas med ens, fick en mycket lugn och saklig prägel. Det är roligt att slippa käringprat. Och årsmötets alla talares värdighet och sans samt innehållsrika yttranden måste noteras med stor tillfredsställelse. Och när man i allt vad som sades spårade en djup känsla för vår gamla, kära förening måste man beteckna årsmötet, som det bästa på många, många år.

Förhandlingarna gingo raskt under vår skicklige ordförandes, C. Hellberg, förfarna ledning och lämnade följande, mera allmängiltiga resultat.

Styrelse- och revisionsberättelserna lades med godkännande till handlingarna och den gamla Ö. S. fick sin ansvarsfrihet utan tvekan.

Sundholm (109 röster på 112 avgivna), Wetterlind (100), Andrén (94), Eckberg (93), Frostell (84) och Torbiörn (72), blevo Ö. S. ledamöter på 2 år och Donald (acklam.) efterträdde Rydén på 1 år. G. Tandberg, Schlaaf och Schörling (acklam.) blevo suppleanter. Dessa val innebära att i Ö. S. arbete i år fem alldeles nya och två nya (=gamla) krafter deltaga, vilket vi hoppas har stor nytta med sig.

Jansson, "stiftaren" och H. Eriksson omvaldes till revisorer med Sandqvist och C. Jahnzon som ersättare.

För övrigt höll årsmötet styvt på att medlemsbladet skulle utkomma omkring den 15 i varje månad och beviljades redaktören, med anledning därav, ett uttalande av årsmötet, att *alla bidrag skola vara honom tillhanda senast den 8 i varje månad.*

Till Ö. S. begrundande överläts sedan ordnandet av prisutdelningen snarast möjligt för den gångna säsongens tävlingar.

De avgående Ö. S. medlemmarna B. Nylund, som stuttit i 15 år nu, Bång, Nordberg och Wilhelmsson, som alla undanbett sig omval finga vid årsmötet sitt särskilda kapitel, vilket även beskärdes de närvarande guldmedaljörerna Sundholm och Wicksell (Nordenskjöld förhindrad), som finga sina smycken.

Ö. S. har sedermera fått följande inre organisation:

Ordf. C. Hellberg.
 v. Ordf. E. Eckberg.
 Sekr. E. Ahlström.
 v. Sektr. E. Torbiörn.
 Skattm. K. Sundholm.
 v. Skattm. E. Sundberg.
 Mat.-förv. E. Sundberg (exp. chef).
 v. Mat.-förv. A. Schörling (suppl.).
 Klubbmäst. F. Dahlström.
 v. Klubbmäst. E. Frostell.
 Utan funktion: H. Andrén, O. Donald, B. Nordenskjöld, V. N. Petsén, A. Wetterlind.

Suppl. K. Schlaaf, G. Tandberg.

(forts. spalt tre).

1500×10 = 15000.

Insamlingen till vår löparebana på Traneberg har börjat. Uppslaget blev en stor succès för arrangörerna. Medlemmarna visade sig nämligen från början kolossalt intresserade. Ansågo idéen vara alldeles förträfflig, ett sådant medlemmarnas handtag åt föreningen alldeles och absolut på sin plats. *Men glömde i de flesta fall att skicka in pengar.* Vilket skulle liksom vara det viktigaste av alltsammans.

Det är emellertid flera, som ha sina bidrag redan insända, och det gäller nu för den stora resten av medlemsstocken att göra detsamma *omedelbart.*

För var dag, som går, gör sig behovet av löparbanan — och de övriga banorna — allt mera sig gällande. Vilket med andra ord vill säga, att en löparbana just nu skulle falla sig särdeles välkommen för en hel del medlemmar, kanske till och med för just dem, som ännu inte sänt in ett öre!

Träningskvällarna på Stadion — vem vet förresten hur länge till vi få hålla på där uppe — ha stundom samlat ända till över 40 tävlande, vilka intet hellre naturligtvis, med instämmande av alla andra, som "tänkt börja litet grand med allmän idrott", skulle önska, att vi vore hemma på vår egen gård.

Och dit komma vi, om vi som sagt *allesammans* hjälpa till och skicka in våra slantar.

I nästa nummer kommer den första redovisningen. Det skall bli kolossalt intressant att läsa förteckningen över dessa medlemmar, en rad hedersprickar, som kunna offra en styver, för en god saks skull. Ännu är det inte för sent att komma med på denna hederslista; den som har sina bidrag insända före den 8 juni kommer säkert in i juninumrets lista.

X. X. X.

Verkst. utskott:

Hellberg.
 Ahlström.
 Sundholm.
 Petsén.
 Frostell.

Tranebergskommitté:

Eckberg.
 Petsén.
 Sundholm.
 Sundberg (suppl.).
 Schörling (suppl.).

Hjälpfondsstyrelse:

Donald.
 Schlaaf.
 Schörling.
 Sundholm (kassör).

X. X. X.

MEDELSAVGIFTERNA skola nu betalas. Det är nog inte många medlemmar, som förstå, vilket rörelsekapital, som genom årsavgifternas inbetalning tillföres föreningen. Om vi räkna så lågt, som att endast 1,300 av föreningens 1,700 medlemmar äro betalande — övriga ständiga — och att dessa betala en medlemsavgift av 5 kr., så gör detta en summa av 6,500 kronor och lägga vi därtill förfallna avgifter för föregående år (pluralisform) äro vi säkert uppe i 8,000 kronor.

En sak har förvånat mig mycket. Här finns det medlemmar, som på föreningens *bekostnad* skickas än hit och än dit i tävlingar; här finns det medlemmar, som använda föreningens *förhyrda* lokal till övning i allehanda idrotter; här finns det medlemmar, som sparka på av föreningen *dyrt inköpta* bollor och i av föreningen *Dyrt förvärvade* skor; här finns det medlemmar, som få *högt betalda* priser för sina prestationer, här finns det sålunda en hel del gott folk, som ha fått *rättigheter* i legio, med andra ord. Är det då för mycket begärt, att dessa medlemmar fullgöra sin *skyldighet*, sin *stadgeenliga skyldighet*: att betala denna i våra dagar så futtigt lilla avgift av (högst) 5 kronor.

Genom pressen har åter gått meddelandet om det storslagna förhållandet med medlemsavgifterna i Hellas. Endast cirka 20 man ha där icke (med laga förfall ändock) betalt sina avgifter. En sådan känsla för att föreningen skall ha, vad till föreningen hör, imponerar. Och manar hos rättvisa föreningsmedlemmar till efterföljd.

Vi ha vant oss vid att ha en dansbana, som drar in pengar, och en fotbollsavdelning, som spelar in tre gånger så mycket, men vi ha inte vant oss vid att förstå, att det finns *utgifter* i samma höga grad. Nå ja, vi skola inte gräla om det här längre nu. Vi skola framför allt *förstå*; och förstå att kravet på medlemsavgifternas inbetalning inte är annat än en rättvis och billig fordran.

Gack för den skull snarast upp till Sundberg, som träffas på expeditioner tisdagar och fredagar mellan kl. 8—9 e. m., eller sänd pengarna per post. Att Du sedan må kunna visa upp ett rent samvete.

HJÄLPFONDEN har tydligen inte gått in i medvetandet på medlemmarna ännu, ty de tyckas ännu icke ha fått klart för sig, att *inga som helst* bidrag till utslagna tänder, stukade händer, brutna ben och vrickade armar utbetalas till medlemmarna med mindre än att inträde sökts (och vunnits) i Hjälpfonden.

Och det är inte meningen att inträde skall sökas i samma ögonblick, som man kommit underfund med att hjälp behöves. Hjälpfundsstyrelsen har just haft erfarenhet av det sista: att idén med understöd var bra, just då en penningssumma behöves. Dessförinnan ägnades Hjälpfonden ingen som helst uppmärksamhet.

Medlemsantalet i Hjälpfonden var den 31 december f. å. mycket litet, kanske 5 procent av föreningens hela medlemsantal. Trots att medlemmarna för endast 1 krona om året skaffa sig möjlighet att påräkna ett understöd, om en olycka skulle inträffa.

Bland Hjälpfondens medlemmar kunde man icke finna många namn på brottare eller boxare.

Den halsbrytande backlöpningskonsten hade tre representanter och den benbrytande fotbollsporten åtta mannar med. Av de övriga voro de flesta *understödjande* medlemmar.

Och varför äro nu inte dessa brottare, boxare, skidåkare och fotbollsspelare med? Jo, av slöhet naturligtvis. Av samma slöhet, som förmått dem glömma inbetalningen av årsavgifterna till föreningen. Det medgives här gärna, att det varit en smula slött från vederbörande ledningars sida också, men deras skuld är då därvid obetydlig.

Men här skall nu bli annorlunda. På samma gång som här kommer att slås ett jätteslag för medlemsavgifterna, kommer att agiteras våldeliga för Hjälpfonden. Och därvid skola medlemmarna förstå detta: det är *uteslutande för medlemmarnas bästa*, som denna agitation kommer att igångsättas, ty vederbörande *intresserade* ha inte ett uns fördel av arbetet. Och att visa dessa en smula *erkännande* för arbetet sker enklast genom — att ingå i Hjälpfonden.

Även härvidlag tager Sundberg emot anmälningar. Och emottager årsavgift för 1921 också.

“DAGBLADETS“.

Så här dags är väl vårt eventuella deltagande bestämt. Åtminstone bestämt att omfatta ett junior- och ett seniorlag. Vilket torde vara det minsta vi, med någorlunda bibehållen självaktning, måste representeras av vid denna årets idrotts högtidsdag.

Betydelsen av "Dagbladets" dag är i år större än någonsin. Idrottsrörelsens avigsidor ha dragits fram för att ge anledning till den uppläxning, man bestått oss, och alla medel, som kunna användas i vår revanschkamp mot dessa beläckare, mot denna intolerans, måste utnyttjas.

Något bättre svar på förolämpningarna och förlöpningsarna mot idrottsrörelsen än en jätteanstängning till "Dagbladets" idé finnes icke; det kan bli protesten, underskriven av tusentals idrottsmän och stödd av tiotusen-
den.

Och Djurgården får inte saknas. Skall inte Riksförbundets största idrottsförenings namn återfinnas bland protestanterna!

För visso. Och vi skola verkligen bjuda till ordentligt, riktigt ordentligt. Vi kunna nämligen gå fram ett par lag. De komma inte att bestå av några överdängare, men av jämna pojkar, som framför allt *vilja* något. Och *vill* man bara något så *kan* man nog också utträta en hel del.

Vi gamla entusiaster, som äro för stelbenta numera för att vara med er, ungdomar, vi hoppas att det nyväckta intresse, som vi med stor glädje lagt märke till hos sektionen för allmän idrott, inte är en tillfällig nyck. Utan de första tecknen på något, som kommer att bestå. Och skulle glädja oss obeskrivligt, om det, som inte beskärdes oss vid D. N.:s propaganda, hände på "Dagbladets": Djurgården med bland pristagarna.

X. X. X.

IDROTTSBLADET innehöll häromdagen, för andra gången, en notis om att Djurgårdens boxare ämna bryta sig ur föreningen. Denna gång med anledning av att klubbmatchen i boxning blivit uppskjuten — sålunda intet *avslag* på Solnas förslag — till hösten. Jag tror inte Djurgårdens boxare, efter sektionens nuvarande förträffliga organisation och skötsel, hysa denna önskan till separation — i så hög grad som andra, vilka inte ha med Djurgårdens göranden och låtanden det ringaste att göra. Innehållet i tidningens meddelande verkar faktiskt ren provokation; verkar som utspritt av någon som ville splittring åstad.

Några reflektioner över, hur meddelandet kan verka på våra boxare, inlåta vi oss icke på, då vi äro av den enda saliggörande uppfattningen, att den medlem, som trives i föreningen, inte tar intryck av sådana skrivelser. Däremot verkar dylikt *utåt* mycket tråkigt, och jag tror, att Djurgården inte skulle ha någontin alls att erinra emot, att som förut få arbeta i det tysta för sina idrotter, vilka den tar allt bra mycket mera allvarligt och ideellt än många andra föreningar. Och nog borde tidningar, som äro måna om sitt anseende som vederhäftiga, höra sig för om de förhållanden — i den omskrivna notisen fullständigt felaktigt återgivna — den ämnar påtala.

För allt det deltagande och för insamlad penninggåva, som varit mig till stor hjälp under min svåra sjukdom mottag, kära kamrater inom Djurgården, mitt tack av hjärtat.

Conrad Andersson.

BORTTAPPAT.

Omedelbart efter finalen om Distriktsmästerskapet i fotboll förra året förlorades en del spelarna tillhörande ägodelar, vilka ännu icke kunnat återfinnas.

Bland de totalt försvunna tillhörigheterna sakna spelarna särskilt en Form, inte startformen, utan den helt vanliga Formen, vilken förr om åren använts under avvaktan på mästerskapets början och som utmärkt dugt till att försvara lagets renommé med.

Dessutom saknas kolossalt entusiasm och det gamla djurgårdiska fighterhumöret. Förlusten av detta sista beklagas livligt av de gamla innehavarna av utmärkelser.

Rättsinnige upphittaren torde godhetsfullt återlämna godset till

Jönsson.

FÖRSÄKRINGS-KOMPANIET
 Generalagentur för
 — H A N S A —
 Hamngat. 13, 2 tr.
 R. T. 31550 - A. T. 1019
 Förmedlar alla slag
 av försäkringar
 Ombud i D. I. F.: C. G. SWANBERG

ALLMÄN IDROTT.

Sektionen har haft ett par rätt så betydande framgångar att notera. Betydande, inte ur allmän, svensk idrottshistorisk synpunkt, utan ur djurgårdisk, t. v. småvinklig.

Först hade vi ett lag terränglöpare med på Sundbybergs Idrottsklubbs terränglöpning i klass III, omfattande löpare, som ej förut deltagit i denna tävling. Vårt lag lyckades i en icke föraktlig konkurrens löpa sig till en lagmedalj, femte lagpris och två man, Åsberg och Svedelius till individuella placeringar (18 resp. 20).

Det var en i all anspråkslöshet uppmuntrande början.

Nästa allmänna tävling våra pojkar voro med på — blev nästa framgång. Det var på Sleipners terräng den 24 april. Vi hade ju förstås inte så många med, men upp på prislistan kommo bland old-boys S. S. Carlsson och Wählin på resp. sjätte och nionde plats (9 lagpris) och bland de övriga framför allt Åsberg, sektionsskriveraren, som gjorde en mycket uppmärksam prestation i klass II. Åsberg blev där tredje man. Båda idrottstidningarna uttalade sin berömmelse för placeringen och hoppades att Djurgården omkring honom skulle förmå samla en ny trupp terränglöpare.

För egen del hade jag inte väntat så god placering av Åsberg, i förbigående sagt segrare i Kamraternas skoltävling, och blev angenämt överraskad över denna energi och seghet. Vi gratulera vår unge medlem av hjärtat.

Från pressläktaren såg jag även att Svedelius, Bertil Carlsson och Totte Svennbeck löpte ut loppet i klass III, vilket hedrar dem.

Ny allmän tävling — nästa framgång. Mest för skolavdelningen. På trustens tävlingar den 19 maj placerade sig ungdomslaget som sjätte lag (16 start.) i 10 + 1 stadionvarv.

Pojkarna hade otur att redan under första varvet tappa känningen med teten i det vår första man, Häggroth blev halvt omkullsprungen i starten och sinkad kossalt. Det försprånget kunde inte tas igen, trots det att Frostell, Eckdahl, Pihl, Lindh, Kjellberg, Wilensky (jag kände inte igen de andra kända pojkarna, så de få ursäkta mig att jag inte kan nämna dem) löpte med ettrig, häpnadsväckande energi och stundom stil. Särskilt snurrade Pihl, Kjellberg och Wilensky banvarvet runt som ena riktiga krabater.

I den individuella juniortävlingen 1,500 meter vid samma tävling startade bara Harry Eriksson. Han kommer efter betydligt i starten och låg nästan sist, innan han efter ett halvt varv hade kommit så fri, att han kunde börja arbeta sig fram. Det gick bra en stund, och placeringen bland de fem första var klar, men det sista varvet sög musten ur honom.

Ävenledes hade vi mannar med i 1,500 + 800 + 400 + 200 + 100. Widgren hade lovat att vara med på 800, men svek, med omplacering i laget som följd. Svedelius fick rycka in och gick första sträckan, Åsberg andra, Calle och Berndt Nylund tredje och fjärde och Nordberg sista. Placeringen blev inte att hurra för.

(forts. spalt tre).

JUNIPROGRAMMET.

Seniorer:

3 juni	Kulstötning — 200 m.
7 juni	Diskus — 5,000 m.
10 juni	Höjdhopp — 800 m.
14 juni	Spjut — 1,500 m.
17 juni	Längd — 400 m.
21 juni	Häck — 10,000 m.

Juniorer:

3 juni	Kulstötning — 200 m.
7 juni	Diskuskastning.
10 juni	Höjdhopp — 800 m.
14 juni	Spjut — 1,500 m.
17 juni	Längd — 400 m.
21 juni	100 m.

Alla tävlingar försiggå, om ej anorlunda meddelas, å Östermalms Idrottsplats med början kl. 7 e. m.

V. N.

50 år.

V. N. Petsén femtio år! För mig låter det närmast som en saga. Ty han ser likadan ut nu som för femton år sedan, när jag såg honom för första gången vid Djurgårdens första basar. Han hade då ett synnerligen vederhäftigt medelålders utseende och alla trodde nog att han då var cirka 40 år. Sedan dess har han icke blivit äldre utan bibehållit sitt utseende i både det ena och andra avseendet.

Inom Djurgårdens Idrottsförening har V. N. nedlagt ett synnerligen oegennyttigt och värdefullt arbete. Ingen idrott har varit honom främmande utan för alla har han haft samma brinnande intresse och alltid har han ställt sig till förfogande när det gällt att organisera tävlingar eller att tjänstgöra som funktionär vid dylika. Fotbollen har kanske tagit mest av hans tid, åtminstone har han där utsträckt sin verksamhet att omfatta hela landets angelägenheter. Han tillhörde under flera år Fotbollsförbundets styrelse och verkställande utskott och hade sålunda nöjet att hålla tummen på ögat på fotbollsgeneralen.

Djurgårdens Idrottsförenings styrelse har han tillhört i många år och varit en av dess i sammanträdena flitigast deltagande ledamöter samtidigt som han haft mycket tungt vägnande inlägg i diskussionerna. Hans kontor har varit en omtyckt mötesplats för djurgårdsentusiaster till nytta för sammanhållningen inom föreningen, men troligen till mindre nytta för afärerna.

Personligen är V. N. en av de mest

Nästa tävling — få se om det blir nästa framgång. Det är Dagbladets det gäller.

*

Tre terränglöpningar ha utom de vanliga tisdags- och fredagstävlingarna hållits, den sista av dem gällande föreningsmästerskapet.

Den första tävlingens resultat återfunnos i förra numret — den andra lämnade följande:

Klass I.

1. G. Svedelius 21.34.
2. R. Wählin 22.10.
3. C. Bollner 22.13.
4. C. Höglund.

Klass II.

1. Bertil Karlsson 22.57.
2. E. Andersson 23.09.
3. T. Svennberg 23.32.
4. I. Baumbach.
5. A. Pettersson.
6. H. Eriksson.

Klass: skolorngdom.

1. K. Lindh 11.55.
2. C. Torsell 12.05.
3. G. Karlsson 12.19.
4. E. Barthel 12.25.
5. G. Lindberg.
6. V. Andersson.

Banan var c:a 5,500 meter och löptes två gånger av de äldre klasserna och en av den yngre.

Sista terrängloppet var som sagt tävling om föreningsmästerskapet. Det gick den 5 maj, med start och mål vid stadion över en c:a 4,000 meter lång bana, omväxlande och trevlig, löpt två gånger.

Denna gång hade även Åsberg slagit sig lös från funktionärsbekymren och löpte in som segrare, således med framgång försvarande sin titel som föreningsmästare. Tid 33,40 min.

Övriga placeringar:

2. S. S. Karlsson 34.01.
3. C. Bollner 34.33.
4. Bertil Karlsson 38.21.

Skolorngdomarna hade samtidigt sin sista terrängdust, över seniorernas halva bana, obs. ett varv. Denna gång tog lilla Gerhard Karlsson revansch och vann på 18.18 med Lindh som tvåa på 18.20 och Hamner och Hallström närmast.

*

Ja, så har det varit ett fasligt springande på tisdagarna och fredagarna. Till resultaten av detta flängande återkomma vi först i nästa nummer. Här är endast att tillägga att det var ovanligt mycket folk församlat och att funktionärerna, Nordberg, Torbjörn, Åsberg och allt vad de heta, ha haft ett stort arbete för vilket de skola ha tack. Om det kan glädja dem. Jag tror snarare att deras största glädje varit — och är — pojkarnas intresse. *Ala.*

älskvärda och hjälpsamma män jag känner och han är också livligt uppskattad bland djurgårdarna, speciellt bland de äldre som mest kommit i beröring med honom.

Klehan.

“DJURGÅRDSANDAN”

HÅLLER DEN PÅ ATT FÖRFUSKAS.

Den 29 maj är den svenska idrottens årligen återkommande stora mönstringsdag, då idrottsmän från hela vårt land i vår huvudstads sommarfagra omgivning samlas för att i ädel tävlan söka åt sina klubbar och sina lag hemföra segern och äran. Det är ingen de bortklemade stjärnornas kamp om "silvret". Det är idrottsmännens osjälviska strid för klubben och Idrottens stora sak. Det är den gamla maximen: "Idrotten åt alla", som här gjorts från teori till praxis. Som intet annat bidraga dessa tävlingar till att göra idrotten till vad den bör vara: Det viktigaste ledet i ett folks fysiska fostran.

Tyvärr har vår klubbs insats i denna idrottens stora propagandadag varit allt annat än lysande. Under en lång följd av år har "Djurgården" ej ens haft något lag med. Sveriges största idrottsförening med halvtant tusental medlemmar har ej kunnat hopbringa det trettiotal löpare, som erfordras för att föreningen skulle fyllt plikten mot sig själv och idrottens sak. Att detta förhållande ej berott på oförmåga torde stå klart för en var. Bland föreningens 1,500 medlemmar hade förvisso kunnat uttagas ett lag värdigt att representera föreningen. Att så ej skett torde ej berott på bristande intresse från ledningens sida utan på något som jag skulle vilja rubricera: "Djurgårdens anda". Det är den totala bristen på klubbanda bland föreningens yngre element, det är rivaliteten mellan sektionerna, som kan taga sig sådana uttryck, som att en boxare hånas och

förföljes därför att han under sommaren — boxarnas dödsäsong — fallit på den idén att idka allm. idrott, det är vidare klandret och misstänkliggörandet och till slut är det olusten att göra något för föreningen men redoboänsenhet att inom densamma söka ernå så stora personliga fördelar som möjligt.

Man må gå till verket med aldrig så varm och ungdomlig entusiasm och viljan till att utträtta något, man skall

dock snart finna sin begränsning av — "Djurgårdsandan".

Det har dock förefallit mig som det på sistone skulle börjat blåsa friskare vindar i gamla "Djurgården". Inom föreningen har vuxit upp ett antal yngre och lovande förmågor, som gör det möjligt att hoppas att den dag icke skall vara alltför avlägsen då Djurgården än en gång har lyckats samla en trupp fria idrottsmän.

Detta under förutsättning, att dessa lämnas obesmittade av "Djurgårdsandan". Försök att inympa denna har ingalunda saknats, då man ej tvekat att hos dessa söka klandra och misstänkliggöra deras ledare (stadslöpningen).

Jag vill dock hoppas våra idrottsmän äga tillräckligt omdöme för att kunna tillbakavisa alla falska insinuationer.

Det är dessa unga löpare, förstärkta med några av den gamla stammen, som skola föra föreningens färger i den stundande propagandastafetten. Intet skulle dock vara oss kärare än anslutning från de övriga sektionerna under de återstående uttagningstävlingarna för att vara säkra på att det lag som uppställes verkligen blir det bästa, som vår klubb kan åstadkomma.

Förutom laget i huvudklassen kommer föreningen jämväl att bl. a. vara representerat med ett ungdomslag. Även här gäller det att träna för att kunna åstadkomma ett resultat, som gör laget självt och föreningen heder.

Vidi.

PRISUTDELNING för VINTERSÄSONGENS TÄVLINGAR.

Allmän idrott,
Boxning,
Bowling,
Brottning,
Skidor,
Skytte,

äger rum tisdagen den 7 juni å Tranebergs Idrottsplats kl. 7,30 e. m. i samband med en

KLUBBAFTON

med
DANS

vartill föreningens alla medlemmar med damer äga gratis tillträde.

Ö. S.

Till

**SÖDERBERGS
KONDITORI**

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

BOXNING

Öppet 8—11 f. m. och 5—8 e. m.

A. WEIMARKS INSTITUT

STORKYRKOBRINKEN 3
Allm. Tel. 11917

JIU-JITSU

Andra tider efter överenskom.

FRANS SVANSTRÖM & Co.
PAPPERSHANDELSAKTIEBOLAG

Detaljaffärer

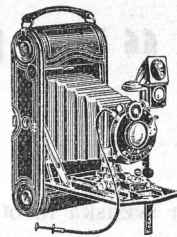
Myntgatan 1 Drottninggatan 6

Norrmalmstorg 1 Södermalmstorg 8

Jakobstorg Handverkareg. 8

Rit- & Skrivmaterial

**IDROTTS-
MANNEN**

**KÖPER SIN
KAMERA**

OCH ÖVRIGA UTRUSTNING
 SAMT LÅTER FRAMKALLA,
 KOPIERA OCH FÖRSTORA
 SINA BILDER HOS

A.-B. HASSELBLAD-SCHOLANDER
 HAMNGATAN 16

LANGBORGS

5 Birger Jarlsgatan 5

Förnämsta inköpskälla för all slags

Förstklassig Sportmaterial

Gummiskor, Spikskor, Fotbollsskor

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

MALMÖ, ESKILSTUNA,
 SUNDSVALL, ÖREBRO,
 SKÖVDE, KARLSHAMN,
 JÖNKÖPING, UPPSALA,
 GÖTEBORG.

Vid målet

för erhållande av förstklassiga Artiklar till

**SOMMARSport, BOXNING,
 FISKE, JAKT och SKYTTE**

är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.

— Kungl. Hovleverantör —

Klarabergsgatan 31, Drottninggatan 88, Götgatan 11

Fullständig uppsättning av
Idrottsredskap & Fotbolltillbehör

hos

**Bröderna Sandströms
 Sportaffär**

BIRGER JARLSGATAN 23

Nära Stureplan.

ARTIKLAR

för **Vinter- & Sommar-
 sport, Boxning,
 Gymnastik m. m.**

**A. WEIMARKS
 SPORTMAGASIN
 3 Storkyrkobrinken 3.**